

deixat entrar menors en pel·lícules tan escandaloses com "Maria de la O" i "La dama de las Camelias".

A l'hivern el fred impedia fer el ball a l'aire lliure, a la pista. Aixina que es va habilitar una part del cine i, sota la pantalla, el conjunt muntava i, apartant unes quantes files de butaques, es podia fer ball. I no sols ball. Allí tots vam poder vore el primer strip-tease local, encara que no integral. Vam tocar el màxim de permissivitat. El món pareixia que es desbocava. Tot rodava molt de pressa.

Vicent Albert

La competència

Si sempre s'havia patit tant pel ball, ara pareixia que anàvem a quedar satisfets. Va coincidir que a les Coves dos grups musicals feien ballar al poble i en dos locals diferents. Els més joves anaven a la Pista Capitolio els diumenges per la vesprada on tocaven els

"Espí" i els més majors al soterrani del Bar les Coves, amenitzats pels "Vikings", que més tard s'anomenarien els "Leaders". Parlar ara d'un i altre conjunt seria prolix i ho deixaré per una altra ocasió. El tema és que tots els diumenges la gent podia ballar i -el més important- és que aprofitava eixa ocasió i hi havia gent a les dues sales de ball. Encara ara molts de nosaltres podem sentir a Pasqual el Llandero cantant la cançó que el va impulsar a la fama, "Cuando salí de Cuba", o a Manolo el Carreter amb el seu mig somriure irònic entonant "es una lata, el trabajar...". Sí. Les Coves va deixar el pavelló ben alt i va demostrar que el Ball era una de les més grans aficions que unia a la gent.

Vicent Albert, de seixanta-quatre anys, era el responsable-empresari del "sótano del Bar les Coves". Va inaugurar el Bar el 4 d'agost de 1967, i el ball va començar eixos Nadals del mateix

Bar les Coves. El seu soterrani fou la pista de ball

any amb una actuació de l'inclit "Jaime Palacios". Li dono la paraula, ara, a Vicent: "recordo que en un principi les mares acompanyaven a les filles al ball, entre d'altres coses perquè entraven debades. En el moment que vaig voler cobrar-les, es van "rebelar" i, durant una temporadeta, no va vindre gent. Després

van anar acostumant-se, poc a poc, i ja només venia la gent que volia ballar: la gent més jove. Això era cap als anys setanta. Servien les tauletes Batiste el Mosquerí i Jaime Serret, mentre que a la taquilla estava Tomás de Beser, encara que en un principi ho va fer Toni Cotorra.

Per Setmana Santa sempre hi havia problemes, el capellà mossén Manuel Juan Nebot no volia que en férem, però en vindre Artemio, com que era més tolerant, això es va solucionar i vam començar a fer ball dijous i divendres Sant, després de la missa."

El regnat del plàstic

De ser un bé escàs, el Ball havia passat a convertir-se en algo habitual. Dissabtes per la nit, tots el diumenges, festes, Nadals i inclús a Pasqua, eren dates que el Ball no es perdonava. I sempre ple de gent. Però ja estava ocorrint una cosa que canviaria el panorama i paisatge de les sales de Ball. Per una part teníem que la indústria del disc pujava de pressa i que la música s'internacionalitzava. És a dir, que la gent podia comprar discos, havia augmentat el seu poder adquisitiu, i que, a més a més, ens venien onades musicals d'altres llocs, països, on l'èxit ja s'havia constatat. A sobre del pas-doble, boleros, rumbes, etc, va anar entrant amb una força tremenda la música "disco", eminentment ballable, amb ritmes que enganxaven a la joventut. La idea d'una discote-

Actual Graffiti, antiga discoteca Li-Sol

ca va anar entrant en la ment empresarial de Vicent. I aixina va ser. El 9 de juliol de 1975 es va obrir la discoteca Li-Sol, nom que, encara que parega xinès, està format per la primera síl·laba i les tres primeres lletres dels noms de les dues filles de Vicent: Lina i Soledad. Este punt d'inflexió va suposar un segon "bum" per al Ball a les Coves. Des del primer moment la discoteca es va considerar cosa de joves, els més majors no s'atansaven a ella i inclús es pot dir que hi havia un cert recel. Es veia a la discoteca com una mena de "tugurio" on ves a saber què hi feien al seu interior. Els primers anys se seguia traient a ballar -al moment dels lentos- a les xiques, hi havia com una mitja hora de Ball agarrat. La resta era tot Ball solt.

Per a Vicent... "açò era totalment diferent; era la moda i això va començar a funcionar molt bé. Hi havia poques discoteques pel voltant, la qual cosa va ajudar a que la meua funcionara de meravella. Cambres com Fernando i Rosita poden testimoniar que es treballava de valent".

D'altres discoteques van anar muntant-se per pobles del voltant al mateix temps que va anar augmentat el poder adquisitiu dels covarxins. Aixina que ara ja tot el món podia disposar d'un vehicle per traslladar-se a d'altres llocs i canviar de discoteca. D'esta manera la Li-Sol es va llogar cap als noranta i va continuar la